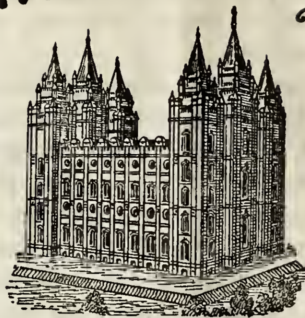
Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nummer 15	1 August 1904	53 Aargang

Den nederlandske Mission.

Af Præsident over den nederlandske Mission Willard T. Cannon.

Den saakaldte nederlandske Mission omfatter Holland og Belgien. Disse Lande, hvis hele Fladeindhold udgjør lidt mere end en Fjerdedel af Staten Utahs Territorium, have et Indbyggerantal af ca. elleve Millioner, og nogle Dele af Belgien høre til de tættest befolkede Egne i Verden. Folket bestaar af tre Racer: Keltere, Flamlændere og Hollændere. De første tale med fransk Dialekt, de to sidste tale Flamsk og Hollandsk — to Tungemaal, der have meget tilfælles og begge ere udsprungne fra det tyske og gammeltyske Sprog. Alligevel har Hollandsk i Aarhundreder været et udtryksfuldt Sprog med en selvstændig Literatur, der mindst gaar 500 Aar tilbage i Tiden. Man kan ikke kalde det et musikalsk Sprog, da det har saa mange Ganelyde, der ere Skyld i, at Engelsktalende vanskeligere lære det end baade Tysk og Fransk. Alligevel have Missionærerne haft Held med deres Forkyndelse af Evangeliet.

Folket er af Naturen tolerant, hvilket uden Tvivl skyldes den Lære, det fik ved Reformationens Indførelse i Holland efter mange Aars Blodsudgydelser. Den hollandske Statskirke er protestantisk; men Katholikerne og enkelte afvigende Sekter ere stærkt repræsenterede. I Belgien er Tilstanden i denne Henseende helt anderledes. Af sex og en halv Million Indbyggere ere kun femten Tusinde Protestanter, og dette Antal synes ikke at tiltage trods de store Anstrengelser, der udfoldes af de forskjellige Trospartier. Socialisterne, som ere bitre Modstandere af det nuværende klerikale Regimente i Landet, synes at gaa frem; dog er det tvivlsomt,

hvorvidt de nogensinde vilde komme til at indtage de Regjerendes Pladser; men de have flere Repræsentanter i Rigsdagen. Den arbejdende Klasse ser for Tiden ingen Middelvej mellem Katholicismen og Vantroen, eller Fritænkeriet, hvilket giver os Grund til at tro, at mange i Fremtiden ville staa rede til antage det.

Evangeliet blev indført i de skandinaviske Lande og i Frankrig 1850; i Nederlandene synes ingen Missionær at have virket, før Ældste Paul A. Schettler kom dertil i 1861. Han var, saa vidt jeg veed, den første, der prædikede Budskabet i disse Lande, og han blev saaledes Fader til den evangeliske Rørelse, der i de senere Aar har bragt saa mange ind i Kirken. Den første Daab fandt Sted den 23 December 1861 i Amsterdam; den gjaldt Hendrik van Steeter, og Ordinancen udførtes af Ældste Schettler. Han blev snart efter ordineret til Præstedømmet og udførte en god Mission, før han emigrerede til Utah. Fra den Tid gjør Missionen stadig Fremskridt uden dog at have den fænomenale Virkning paa Sjælene, som de først udsendte Missionærers Forkyndelse havde i England og andre Steder. I 1864 efter Ældste Joseph M. Weilers Ankomst var der fem og tyve Medlemmer i Kirken. Dette Antal forøgedes ved Ældste Francis A. Browns og hans Efterfølgeres flittige Virksomhed. Missionen synes imidlertid ikke at florere i nogen større Udstrækning førend omkring Aaret 1890, da den begynder at tage forøget Fart. For Tiden er der i Holland kun to eller tre Byer af nogen nævneværdig Størrelse, hvor Evangeliet ikke har været forkyndt. Kirken i den nederlandske Mission tæller for Øjeblikket ca. 1300 Medlemmer, og dette Antal forøges bestandig. I Amsterdam og Rotterdam findes store, fuldstændig organiserede Grene af Kirken med over 400 Medlemmer; Grenene i Groningen, Arnhem og Dordrecht have et Medlemsantal af ca. 100, og Søndagsskolerne svare til mange af dem i Zion. Nogle ere næsten for store i Forhold til Missionsmarken, saaledes den i Rotterdam, som har to Hundrede Medlemmer. Dordrecht Søndagsskole har over et Hundrede Medlemmer, af hvilke en Fjerdedel ere Børn af Udenforstaaende.

Indtil 1891 var Belgien en Del af den tyske Mission. Tysktalende Ældster virkede i den østlige Del allerede for 25 Aar siden; men da Størstedelen af Folket taler Fransk eller Flamsk, blev Forkyndelsen i det tyske Sprog naturligvis ikke af synderlig Betydning. Præsident Anthon H. Lund fandt det derfor formaalstjenligt at indlemme Belgien som en Del af den nederlandske Mission, og siden er Forkyndelsen sket i det franske eller flamske Sprog. Ældste J. B. Ripplinger, som i Aarene 1894 til 1897 arbejdede i Liege og Omegn, opnaaede der mærkværdige Resultater. Ved Slutningen af hans Virksomhed var der en organiseret Gren paa over Hundrede Medlemmer. De Omvendte bestode fornemmelig af Protestanter; kun faa Katholiker have hidtil lyttet til vort Budskab. Af de tre oprindelige tiaarige Grene i Belgien er den ene i Antwerpen

ophørt paa Grund af Medlemmernes Flytning eller Emigration; den i Brÿssel er i Tilbagegang, medens den i Liege, hvor Ældster fremdeles virke, er i en god om end ikke trivelig Tilstand; dog er der gjort nogen Fremgang.

Den almindelige Mening om Hollænderne er, saavidt jeg kan dømme, temmelig korrekt. De ere flittige, men sendrægtige og tage Livet meget højtideligt; man træffer ikke hos dem den Lethed og Livlighed i Væsen som hos de sydeuropæiske Racer. Det synes, som om Landets Natur har givet Folket Karakter. Landet er taaget, regnfuldt og fugtigt; hvis ikke dets Naturskjønhed bødede derpaa, vilde det for Størstedelen af Aaret kun være et meget trivielt Opholdssted. Hollænderne nære en stærk Kjærlighed til „Vaderlandet“; de ere lette at regjere og meget religiøse. De mørke calvinistiske Lærdomme fra Reformationen slog villig Rod hos Befolkningen og trives godt den Dag i Dag.

Som bekjendt er det meste af Landet bogstavelig bleven indvundet fra Havet. I lange Tider have de europæiske Floder ført deres Bundfald ud, og af dette har der dannet sig et Delta i Højde med Oceanet. Dette er saa Stykke for Stykke bleven omgivet med Diger eller Bolværker, Vandet er pumpet ud, og det frugtbare Land er derved gjort produktivt. Den Maade, hvorpaa Landet er dannet, gav i 1810 Napoleon et bekvemt Paaskud til at tilegne sig det; han gjorde nemlig ganske rolig gjældende, at det bestod af Bundfald fra de franske Floder. Paa en smuk Sommerdag er Landskabet dejligt; Alt tager sig da saare prægtigt ud. De smaa Landejendomme, der ere omgivne af Kanaler istedetfor Diger eller Hegn, udbrede deres grønne, græsklædte Tæpper. Husene ere saa lyse og rene og se i Frastand ud næsten som Legetøjshuse, og Køerne, som godt i Stand og veltilfredse græsse paa Markerne, hver især forsynet med et Dækken, kalde ogsaa Minder frem om de Køer, vi i vor Barndom legede med.

Evangeliets Principer fremlægges i Almindelighed for Folket paa samme Maade som i andre Dele af den europæiske Mission; den største Betydning tillægges Uddelingen af Skrifter fra Dør til Dør med Forklaring af vort Budskab og Kirkens Mission, og Folkets religiøse Karakter gjør det ikke vanskeligt at vinde Indpas hos dem paa denne Maade. Ved Evangeliets Forkyndelse hentes Beviserne altid fra Bibelen, med hvilken Folket er mærkværdig fortrolig; jeg kjender ikke noget Folk, som overgaar Hollænderne i denne Henseende. Som Følge deraf er det nødvendigt for Ældsterne at være godt kjendte med Folkets Ideer og at være vel forberedte; den Missionær, som møder en god gammeldags Calvinist, der har sin forudfattede Mening, er uheldig stillet, hvis han ikke er fuldstændig paa det Rene med sin Bibeltext. De synlige Resultater, som Uddelingen af Skrifter fra Hus til Hus frembyde, ere ikke altid lige opmuntrende, men der kan ikke være nogen Tvivl om den endelige

Velsignelse ved denne Fremgangsmaade. Der er mange Tilfælde, hvor et enkelt Skrift har vakt Interesse hos En, som ikke alene selv har sluttet sig til Kirken, men senere er bleven et Middel til at bringe Familie efter Familie ind i denne. Vi opmuntre de Hellige til at missionere, og jeg er ikke sikker paa, at der i Fremtiden kan gjøres mere i denne Retning.

Der er Intet, der i den Grad som Evangeliets Forkyndelse og Forsvar bringer En til at fatte de Pligter og det Ansvar, der er forbundet med at være Medlem af Kirken. Det hollandske Missions-Tidsskrift De Ster, som vi udgive, skal være et Middel til at støtte Sagen, og der gjøres særlige Anstrengelser for at faa det saa interessant, at det ogsaa kan vinde Læsere udenfor Kirken.

I Belgien ere Udsigterne ikke saa lyse. At Tiden vil komme, da Evangeliet skal forkyndes for alle fransktalende Folk, er uden for al Tvivl, men det er jo ikke sikkert, at Tiden er inde nu. Den katholske Gejstligheds velkjendte Modstand mod, at Kirkens Medlemmer beskjæftige sig med Læsning og Undersøgelse af andre Religioner, synes foreløbig at have sejret, men der foreligger dog Beviser for, at Evangeliets Principper udøve ligesaa megen Tiltrækning paa Katholiker som paa Andre, naar det kun kan lykkes at faa dem til at undersøge dem.

Missionen er delt i sex Konferencer, nemlig Rotterdam, Amsterdam, Groningen, Arnhem, Liege og Brüssel. De lokale Organisationer ere ligesaa komplette, som de ere anvendelige, og det er vort Formaal at lægge det daglige lokale Arbejde saa meget som muligt over i de Helliges Hænder, saaledes at Missionærerne udelukkende kunne have deres Opmærksomhed henvendt paa Missionsarbejdet. Vi fraraade helst Emigration, da vi vide, at Evangeliet ikke kan prædikes paa nogen mere virksom Maade end ved Hjælp af store, dygtige Grene. Fremtidsudsigterne ere gode. Vore Fjender ønske kun, at den nuværende Modstand yderligere maa tiltage; dog vil dette næppe have nogen Indflydelse paa Fremtiden, da det saa ofte har vist sig, at ingen som helst Modstand kan hindre Værkets Fremgang.

(»Millennial Star«.)

Joseph Smith den Mormon-Profet.

Af Ældste Hugh J. Cannon, Præsident over den tyske Mission.

IX

(Sluttet.)

Søndagen den 18 Juni 1844 holdt Joseph sin sidste offentlige Tale fra Taget af en ufuldendt Træbygning ligeoverfor hans egen Bolig. En mægtig Kraft og en berettiget Harme opfyldte ham; han inspirerede de Hellige til at holde ud under enhver Prøve og sagde blandt Andet følgende:

„Jeg ændser ikke mit eget Liv. Jeg er beredt til at blive et Offer for dette Folk; thi hvad kunne vore Fjender gjøre? De kunne kun dræbe Legemet; dermed ophører deres Magt. Staa fast, mine Venner; vakler ikke! Værer ikke bange for eders Liv; thi den, som frygter for at miste sit Liv for Sandhedens Skyld, vil tabe det evige Liv. Hold ud til Enden, og vi skulle opstaa og blive ligesom Guderne og regjere i himmelske Riger, Fyrstendømmer og evige Herredømmer, medens denne skamløse Pøbel vil gaa til Helvede, hvilket er alle deres Lod, som udgyde uskyldigt Blod.

Gud har prøvet eder, I ere et godt Folk; derfor elsker jeg eder af mit ganske Hjerte. Større Kjærlighed kan ikke tænkes end den, der bringer et Menneske til at sætte sit Liv til for sine Venner. I have staaet mig bi i Lidelsernes Stund, og jeg er nu villig til at ofre mit Liv for at redde eders.

Maatte den Herre Israels Gud velsigne eder nu og altid. Jeg siger dette i Jesus af Nazareths Navn og med det hellige Præstedømmes Fuldmagt, som han har overdraget mig."

Intet Menneske, som besidder et barmhjertigt og retfærdigt Sindelag, og som ikke har dannet sig en forudfattet Mening, kan uden Skamfølelse tænke paa de Gjerninger, der forøvedes af dem, som efterstræbte Profetens Liv. Navnlig naar man tænker paa den Ligegyldighed, der udvistes af dem, som havde aflagt en hellig Ed paa at overholde Landets Love. Ingen betragter en Pontius Pilatus' Karakter med nogensomhelst Beundring. For svag til at benytte sin Magt til at give Verdens Frelser fri søgte han at skyde Ansvaret fra sig, idet han vadskede sine Hænder i den forsamlede Pøbels Paasyn og sagde: „Jeg er uskyldig i denne Retfærdiges Blod," medens Hoben svarede: „Hans Blod komme over os og vore Børn!" Ingen har beskyldt Guvernør Ford, som blev Guvernør Carlins Efterfølger, for, at han skulde have planlagt Mordet paa Profeten, men alligevel var hans Optræden foragteligere end Pilatus'. Profeten vidste, at der existerede en Sammensværgelse med det Formaal at dræbe ham; han vidste, at dersom han gik til Carthage, vilde hans Død være lige saa vis, som hvis han gik til Missouri. De Frafaldne havde i denne By samlet et saa stort Antal af hans Fjender, at Døden var ham sikker. Han tænkte ogsaa paa at flygte til Vesten, men nogle Venner frygtede, at der i saa Tilfælde vilde komme Tropper til Nauvoo og ødelægge Byen, hvorfor de i deres Taabelighed raadede ham til at blive. Der blev virkelig talt meget om en Pøbelhær, som skulde komme til Nauvoo og tage ham til Fange, og da Joseph vidste, hvad Følgen heraf vilde blive, skrev han til Guvernøren og fremstillede Forholdene for ham. Guvernør Ford raadede ham til at komme til Carthage og selv overgive sig, og han gav ham sit og Staten Illinois' Æresord paa, at han skulde være i Sikkerhed, og at han skulde blive beskyttet i alle

sine Rettigheder. Trods dette vidste Joseph dog, at hans Skjæbne var afgjort. Han forlangte, at hans Broder Hyrum skulde blive hjemme, men denne ædle Mand vægrede sig. De to havde sammen gjennemgaaet saa mange Lidelser og saa ofte haft Døden for Øje, at Hyrum ikke nu vilde forlade ham. Da de forlode Nauvoo, sagde Joseph: „Jeg gaar som et Lam til Slagtebænken, og dog er jeg saa rolig som en Sommermorgen. Jeg føler min Samvittighed fri for Skyld overfor Gud og Mennesker. Jeg dør uskyldig, og det vil blive sagt, at jeg med koldt Blod blev myrdet." Den 24 Juni rejste Profeten og Hyrum Smith sammen med forskjellige andre Mænd til Carthage. Guvernøren var nærværende, men skjøndt han var bekjendt med de frygtelige Trusler, der vare udstødte mod disse Mænd, gjorde han ingen nævneværdige Skridt for at beskytte dem. Samme Dags Eftermiddag og Aften kunde man høre fremragende Tilhængere af Pøbelen sige: „Man kan ingen Vej komme med disse Mænd; Loven kan ikke ramme dem, men Krudt og Bly kan naa dem. De skulle aldrig komme levende fra Carthage." Om Morgenen den 25 overgave de sig til Lovens Haandhævere og bleve bragte til Carthage-Fængslet. Forligsdommeren var en af Pøbelens mest fremtrædende Ledere; da han havde holdt et kort Forhør over dem, blev deres Sag udsat til den 28 Juni, og de bleve bragte tilbage til Fængslet. Om Morgenen den 27 forlod Guvernør Ford Carthage for at rejse til Nauvoo og overlod de Fangne til deres Skjæbne. Derved brød han atter et Løfte, han havde givet Joseph, nemlig at han vilde tage ham med til Nauvoo. I Løbet af Dagen traf Pøbelen en Overenskomst med Fængselsopsynet, ifølge hvilken Fjenderne, som havde malet deres Ansigter sorte, paa en nærmere bestemt Tid skulde storme Fængslet. Opsynet, hvis Geværer vare ladede med Knaldpatroner (blank cartridges), skulde saa affyre en Salve og derefter overgive sig. Som man ser: aftalt Komediespil. Lidt over Kl. 5 om Eftermiddagen blev Fængslet angrebet af ca. 200 Mand. Hyrum var den første, som faldt, ramt af fire Kugler. Foruden Profeten og hans Broder vare Apostlene John Taylor og Willard Richards i Fængslet. John Taylor sprang hen til Vinduet, men blev ramt af fire Skud, dog ikke dødeligt. Han blev senere Kirkens Præsident efter Brigham Young. Profeten saa' nu, at han ikke var sikker i Værelset, og forsøgte derfor at komme bort gjennem Vinduet, men idet han vilde springe ud, blev han gjennemboret af tre Kugler og faldt død til Jorden. En af Pøbelens Anførere lod Profetens Lig stille op ad et Træ, hvorefter man affkjød fire Skud paa ham. Hans Fjender i Missouri havde udsat en Belønning for hans Hoved, og i Haab om at vinde denne styrtede en Mand sig over hans Lig for at skjære Hovedet af det; men i samme Øjeblik brød et gjennemtrængende Lyn frem over de forskrækkede Mordere og lammede fuldstændig Mandens Arm. Alle bleve højlig forfærdede; Nogle kunde ikke røre et Lem; Andre flygtede skrækslagne bort fra den uhyggelige

Scene. Som Profeten havde forudsagt, var Willard Richards fuldstændig uskadt; han plejede sine saarede Tros-Brødre og førte begge Martyrernes Lig til Nauvoo.

Saaledes endte disse Mænds jordiske Levnedsløb. Kun faa have ført et saa rent og pletfrit Liv som disse to, der faldt som Ofre for den gode Sag. Deres Fjender havde ganske vist naaet Hensigten og fremkaldt deres Død; men det var kun Legemet, som Krudtet og Kuglerne havde ramt; Aanden steg, befriet fra Legemets Lidelser og Smerte, op i hin Sfære, hvor den forenedes med de himmelske Hærskarer og stededes for ham, fra hvem Livet kommer. Takket være den Almægtige, at Livet ikke udslukkedes med Døden! Lige til deres Død ofrede de Alt paa den menneskelige Families Ophøjelse, og i den endeløse Evigheds Tidsalder ville de fortsætte deres Gjerning.

Joseph Smith blev af dem, som kjendte ham, beskrevet som en smuk Mand. Han var stor og stærk, overlegen i alle atletiske Øvelser. Ingen, som hørte ham tale, kunde undgaa at blive paavirket af hans Person. Selv paa Fangevogterne, som under hans hyppige Fængslinger skulde passe paa ham, øvede han en vis Indflydelse. I Virkeligheden var det denne saakaldte personlige Tiltrækningskraft, som Verden tilskriver de underfulde Resultater, han naaede; derfor haabede hans Fjender, at Værket ved hans Død af sig selv vilde ophøre. Men de toge fejl; deres Haab blev skuffet. 60 Aar ere forløbne siden Profetens Død, og det Værk, som den Almægtige indførte ved ham, er i Dag stærkere og mere modstandsdygtigt, end det var, da han levede.

Josiah Quincy, en fremragende amerikansk Taler og Skribent, som besøgte Profeten kort før Mordet, giver en længere Beskrivelse af ham og det Indtryk, han gjorde. Vi uddrage følgende af hans Værk »Figures of the Past«:

„Det er aldeles ikke usandsynligt, at en Skolebog for endnu ufødte Generationer vil komme til at indeholde et Spørgsmaal omtrent saalydende: „Hvilken bekjendt Amerikaner har i det nittende Aarhundrede haft den største Indflydelse paa sine Landsmænds Fremtid?" Og det er aldeles ikke umuligt, at Svaret herpaa vil blive: „Mormon-Profeten Joseph Smith!" Dette Svar, der uden Tvivl i Dag vil forekomme de fleste Mennesker lidt besynderligt, bliver maaske af deres Efterkommere betragtet som en Kjendsgjerning. Historien bereder mange Overraskelser og indeholder ligesaa paafaldende modstridende Paastande som denne. En Mand, som i denne Tidsalder har stiftet en Religion, og som baade tidligere og nu af Hundredtusinder anses som et direkte Sendebud fra den Allerhøjeste, kan man ikke tilintetgjøre blot ved at overdænge hans Minde med Smuds.

(Fortsættes Side 235.)

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 · Udgaar den 1 og 15 i hver Maaned.

Mandag den 1 August 1904

„I ere Jordens Salt".

Kristus sagde engang til sine Disciple: „I ere Jordens Salt. Men dersom Saltet mister sin Kraft, hvormed skal den da saltes? Den duer ikke længer til andet end at kastes ud og nedtrædes af Mennesker." Denne Lignelse, som Kristus fremstiller for os i Bjergprædikenen, indeholder en Sandhed af omfattende Betydning. Salt bevarer og beskytter. Naar det tilsættes andre Bestanddele, gaa de ikke i Forraadnelse. Ligesaa behøver Verden et Middel, som kan bevare det, der er rent og godt, og modvirke Syndens fordærvelige Indflydelse, paa samme Maade som Saltet hindrer Fødemidler i at blive fordærvede. Dette Middel er Guds Kraft, som strømmer gjennem Jesu Kristi Evangelium — det er Præstedømmet, som Herren har forlenet Mennesket med. Dette er „Jordens Salt" eller med andre Ord: Livets og Lysets Kilde. Dette er Guds Kraft til Saliggjørelse. Det er den Magt, som driver og opholder, og som giver sig tilkjende i Retfærdigheds Gjerninger. Den nærer os med aandelig Styrke, ligesom Kroppen næres af Blodet; den staalsætter Karakterens Renhed, ligesom Metallet styrkes ved Hærdningen.

Men hvis Saltet mister sin Kraft, hvad sker da? Hvormed skal Jorden da blive saltet? Hvad sker, hvis de, som have erholdt Evangeliet og Præstedømmets Myndighed af Herren, vende sig bort fra Sandheden og paa Grund af Synd miste den Kraft, de eengang besad, og den Styrke, hvorved de kunde overvinde deres egne daarlige Tilbøjeligheder og lede Andre ind paa Retfærdighedens Sti? Hele det Samfund, som de vare knyttede til, vil da komme til at lide derved; thi det maa da alene optage Kampen mod Fristeren. Da vil den Ondes Magt aabenbares i Gudsbespottelse, Uærlighed, Drukkenskab, Usædelighed og lignende Forbrydelser, netop som vi se det i Verden i Dag; og Medlemmerne ville ikke længer have den nødvendige Kraft til selv at frigjøre sig fra disse Snarer.

Som oftest se vi Menneskene svage, hjælpeløse, uden tilstrækkelig Karakterstyrke og Maalbevidsthed. Man kan vedblive at lære dem; men hvis de aldrig komme til Sandheds Erkjendelse, ville de heller aldrig erhverve sig nogen eller i alt Fald kun en ringe Grad af moralsk Styrke. For at erholde denne maa Noget plantes dybt i det inderste af Menneskets eget Væsen og virke der som en Drivkraft til ædle Handlinger, og

dette Noget er den Helligaands Gave, der kun bliver dem tildel, som adlyde Herrens hellige Villie.

Se til Exempel paa en Mand, som er hengiven til stærke Drikke eller Tobak, men som, uagtet han veed, at det er skadeligt, alligevel ikke har moralsk Kraft nok til at give Afkald paa det. Saa naaer Evangeliet ham. Han ser dets Sandhed, giver Agt paa dets Budskab, adlyder dets Love og omvender sig fra sine Synder; det er imidlertid ikke nogen let Sag at aflægge Vaner og Begjær, som i Løbet af et langt Liv have slaaet Rod hos ham. Men ved at vise Lydighed mod den frelsende Plan bliver han udrustet med en Kraft, som han neppe selv fatter, og denne Kraft sætter ham istand til at overvinde sine Lyster og Lidenskaber. Evangeliet giver ham en ny indvortes Fylde af Værdi. Det nye Liv, som nu rører sig i hans Sjæl, spreder som en Solstraale Lys og Glæde til Hustru, Familie og Venner, og han gaar fremad, frydende sig i sin nyvundne Styrke og i Bevidstheden om, at han har vundet Sejr over sine Fjender. Men hvis Saltet mister sin Kraft, bliver der øde og trist. Og hvis han giver efter for Fristelsen, bliver der mørkt og elendigt. Folk kunne gaa fra det ene religiøse Samfund i Verden til det andet, uden at deres Karakter tager nogen synderlig Skade deraf, men hvis Nogen forlader Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige og ikke omvender sig i største Hast, gaar han fra den Stund — uden selv at behøve at ville det — en Livets Tilbagegang; thi Gud lader sig ikke spotte. Han har som Regel efter den Tid ikke mere nogen Brug for Religion; han vil, hvis han ikke i Ydmyghed angrer, blive en Bespotter, en Frafalden, som „ikke længer duer til andet end at kastes ud og nedtrædes af Mennesker". Denne Sandhed er ofte bleven bevist i vor Kirkes Historie, og det er i Overensstemmelse med Herrens Ord i denne Tid, at de, som blive udelukkede af Kirken og ikke skyndsomst omvende sig, ville blive overvundne af Verden.

Præstedømmet og Guds frelsende Plan bleve gjengivne til Jorden, for at Menneskeheden gjennem deres paanyfødende Magt kunde forskaanes for at blive helt ødelagt og forkastet ved Kristi anden Tilkommelse, som er nær for Haanden. Derfor takket være vor himmelske Fader, at Præstedømmet eller „Nøglerne til at tilvejebringe alle Tings Gjenoprettelse" blev gjengivet ved Profeten Elias' Haand, at Kristi Kirke igjen er oprettet i sin tidligere Magt og Storhed, og at „Jordens Salt" i Dag spredes blandt Nationerne. Beklagelsesværdige ere alle de, som ved Overtrædelse miste deres Præstedømme; og Ve over Nationerne, naar Guds Tjenere fuldstændig ere dragne bort fra deres Grændser; thi fra den Tid skulle de forsmægte og endelig søndersplittes i deres Ondskab.

(»Millennial Star«.)

Kirkens Apostolat.

Den ledige Plads blandt de tolv Apostle, der fremkom ved Ældste A. Owen Woodruffs Død, er nu bleven udfyldt, idet Charles W. Penrose, som i mange Aar har været Chefredaktør for Kirkens store Dagblad, Deseret News, er bleven kaldet til dette høje Embede. At Valget er faldet paa ham, vil fremkalde almindelig Glæde og Tilfredshed i hele Kirken, fordi han ved et langt Livs trofaste Arbejde for Sandhedens Sag har gjort sig afholdt af Alle.

Charles W. Penrose fødtes i London den 4 Februar 1832. Han blev døbt den 14 Maj 1850, ordineredes til en Ældste den 6 Januar 1851 og blev derefter sendt ud paa sin første Mission til Maldon, Essex. Før ham havde ingen „Mormon"-Ældste besøgt denne Del af Landet, og han gik til sin Missionsvirksomhed uden „Pung og Randsel". Trods den store Modstand, der mødte ham og hans Arbejde, lykkedes det ham dog at organisere flere Grene af Kirken. I mere end ti Aar virkede han i forskjellige Egne i England, prædikede, døbte, præsiderede over Konferencer og skrev til »Millennial Star«. I 1861 emigrerede han til Utah og vendte i Efteraaret 1865 tilbage til England, hvor han missionerede i tre og et halvt Aar og to Aar af denne Tid arbejdede paa »Millennial Star«s Kontor. I 1885 var han paa en kort Mission i de Forenede Stater; medens han opholdt sig der, blev han kaldet paa en Mission til Europa; under denne virkede han i næsten enhver Del af Storbritanien og besøgte flere af de europæiske Stater.

Ældste Penrose har været nøje knyttet til Kirkens Arbejde saavel hjemme som i Adspredelsen. I 1877 blev han af Præsident Brigham Young kaldet til at medvirke ved Redaktionen af »Deseret News« og beskikkedes i 1880 som Bladets Chefredaktør, hvilken Stilling han har beklædt med fremragende Dygtighed. Skjøndt Broder Penrose er højt til Aars, er hans Legeme dog frisk og hans Aand livlig, og han vil uden Tvivl endnu i adskillige Aar kunne virke i sin store Mesters Tjeneste.

Ankomst og Beskikkelse. Nedennævnte Ældster fra Zion ankom til Kjøbenhavn den 13 Juli. De befandt sig alle godt og bleve beskikkede til at virke i følgende Konferencer:

Andrew O. Ingelström fra Basatt, Idaho, i Malmö.
Joseph L. Petersen fra Huntsville, Utah, i Bergen.
Carl E. Petersen fra Huntsville, Utah, i Sundsvall.
John Felt jun. fra Huntsville, Utah, i Stockholm.
Lars L. Olsen jun. fra Mammoth, Utah, i Trondhjem.
Alfred M. Nelson, Ogden, Utah, i Sundsvall.
Lucinda Peterson fra Bear River City, Utah, for at besøge Slægt og Venner.

Vi ønske disse Missionærer hjerteligt Velkommen og bede, at vor himmelske Faders Fred og Velsignelse maa følge dem i deres forestaaende Virksomhed for at forkynde Omvendelse og udbrede Sandhedens Principer blandt Folket.

Beskikkelse. Ældste Gilbert Torgerson, der ankom den 15 Juni, er kaldet til at præsidere over Christiania Konference istedetfor afløste Præsident C. D. Fjeldsted, som er vendt tilbage til Kjøbenhavn i bedste Velbefindende.

Forflyttelse. Nedennævnte Missionærer ere forflyttede som følger:
George Petersen fra Stockholms til Christiania Konference.
Joseph Ulrick Peterson fra Sundsvall til Stockholms Konference.
Otto J. Poulson fra Göteborg til Malmö Konference.
P. A. Nielsen fra Christiania til Kjøbenhavns Konference.

Afløsning og Hjemrejse. Efter et godt udført Missionsarbejde ere følgende Missionærer hæderligt afløste fra deres respektive Konferencer og med Tilladelse afrejste til deres Hjem i Zion:
Hyrum A. Andersen fra Aalborg, til Lehi, Utah,
Carl G. Hansen fra Kjøbenhavn, til Salt Lake City.
Alma G. Jacobsen fra Göteborg, til Logan, Utah.
Frantz E. Fredricksen fra Christiania, til Salt Lake City.
Arthur H. Sconberg og Hyrum Selander fra Stockholm, til Salt Lake City.

Disse Brødre afløses med et godt Vidnesbyrd om deres Virksomhed for Herrens Sag, og det er vort Haab, at de i Fremtiden maa bevare denne Iver.

Dødsfald. Arthur Nielsen, født den 13 Novbr. 1883, døde den 3 Juni 1904 i Christiania. Han blev døbt den 9 April 1895 og ordineredes senere til Diakon. — Helge Martinius Andresen, født den 30 Septbr. 1889, døde den 28 Juni 1904 i Christiania. Han blev døbt den 18 August 1900.

Joseph Smith den Mormon-Profet.

(Fortsat fra Side 231.)

Man kan kalde ham en Fanatiker, en Bedrager, en Kvaksalver; men disse daarlige Betegnelser bringe ingen Løsning paa det Problem, han har forelagt os. Fanatikere og Bedragere leve og dø daglig, og deres Minde dør ud med dem; men den forunderlige Indflydelse, som denne Religionsstifter udøvede og endnu udøver, bringer ham i vore Øjne i en ophøjet Stilling, saa at vi se ham ikke som en Forbryder, men som et Under, der skal forklares. De vigtigste Spørgsmaal, som Amerikanerne i Nutiden drøfte med hinanden, dreje sig om denne Mand og om det, han bragte os. En senere Generation maa nærmere beskjæftige sig med disse Spørgsmaal; de ere brændende, og de give den modige Selvforsvarer, som jeg besøgte i Nauvoo, en fremragende Plads i Landets Historie. Som Følge af, at Joseph Smith paastod, at han var en inspireret Lærer, maatte han gjennemgaa større Gjenvordigheder end de fleste Mennesker. Han kunde, naar han mente, at Værket gik frem, glæde

sig i en saadan Grad som kun faa Mennesker, og han gik modig Martyrdøden i Møde 43 Dage efter, at jeg havde set ham.... Jeg fremsætter ingen Teori angaaende denne overordentlige Mand. Jeg nævner kun de Indtryk, jeg modtog under mit Besøg hos ham. Ti tætskrevne Sider i min Dagbog fortælle om mit Ophold i Nauvoo, om dens Profet, dens Major, dens General og dens Borgmester....

En af de derværende fremragende Mænd havde et bydende Ydre og var klædt som en arbejdende Tømmermand. Han var en sund og kraftig bygget Mand, havde blaa Øjne, der fremhævede hans lyse Teint, en lang Næse og en høj, lidt tilbageliggende Pande. Det var Stifteren af den Religion, som har vakt Opmærksomhed i samtlige Verdensdele. „En smuk Mand!" vilde en Forbigaaende bemærke, naar han mødte den mærkelige Person, som har dannet det Ideal, efter hvilket saa mange Tusinder have formet deres Følelser. Men Joseph Smith var mere end det; man kunde ikke frigjøre sig for det Indtryk, at Duelighed og Hjælpekilder vare naturlige for denne statelige Person. Han havde megen Lighed med den bekjendte Elisha R. Potter fra Rhode Island, hvis Bekjendtskab jeg gjorde i Aaret 1826 i Washington. Ligheden var ikke en saadan, som man opdager paa et Billede, men snarere en saadan, der bringer En i en vis Forlegenhed. Af alle Mennesker, jeg har mødt, synes disse to Mænd mig at være udrustede netop med de Evner, der høre til for at kunne føre de svage eller vildledte Sjæle, som søge en Leder."

Hr. Quincy slutter sin Beskrivelse med følgende Ord: „Jeg har bestræbt mig for at gjengive Enkelthederne ved mit Besøg hos Mormon-Profeten med saa stor Nøjagtighed som mulig. Hvis Læseren ikke veed, hvad han skal tro om Joseph Smith, kan jeg ikke hjælpe ham ud af Vanskeligheden. Jeg selv staar hjælpeløs overfor denne Gaade."

Det var at vente, at Josiah Quincy trods al sin Lærdom ikke kunde løse denne Gaade; thi han vilde ikke tilstaa for sig selv, at det var Herren, som ledede Udviklingen af denne mærkværdige Mands Liv og Gjerning. For dem, som studere hans Levned, og som af den Almægtige have faaet Overbevisningen om, at han var en af Gud kaldet Profet, er dette ingen Gaade. De vide, at Joseph Smith var Jesu Christi Stedfortræder paa Jorden. De vide, at efterat han havde beseglet sit Vidnesbyrd med sit Blod, blev han hævet op i sin Skabers Nærhed; og han vil til Opstandelsen fortsætte sin Mission i Aandernes Verden. De vide, at de, som tragte efter Salighed og samtidig bagtale denne Mand, maa omvende sig og anerkjende ham som Profet, før de kunne blive ophøjede i Faderens og Sønnens Nærhed; thi der er han og anerkjendes af sin Forløser som hans udsendte Tjener. De vide, at det Værk, som han i faa Aar fuldbragte — han var jo endnu ikke 39 Aar, da han blev myrdet — vil bestaa evigt, thi Gud har selv sagt det.

(Der Stern.)

Holland.

Legenden lader Atlantis* forsvinde — en Verdensdel synke i Havet. Syndflodshistorien fortæller om Riger og Folk, der sank til Havsens Bund. Men Menneskehedens moderne Historie beretter os om et Folk, der angreb Havet, jog det tilbage, tog dets Bund, forskandsede sig og byggede bag Skanserne, bag Digerne et Samfund og et Rige, der blev frugtbarere, lykkeligere og mere berømt end mange andre Lande paa Jorden. Det var Hollænderne.

„Jeg kjender et Land," siger den berømte Erasmus fra Rotterdam, „hvor Menneskene hænge deres Huse paa lange Pinde, ligesom Kragerne hænge deres Reder i Træerne." Erasmus' Land er hans Fædrenejord, Holland.

Det er med Beundring for Hollændernes ubøjelige Energi, at man i den sidste Tid har læst om det store Arbejde, der nu er fuldført, og som hedder Udtørringen af Haarlems „Polder" (Marsk-Landstrækninger). Denne Polder bestod af store vandfyldte Strækninger, der omkring Haarlem strakte sig bag de Diger, som beskytte Landet mod Nordsøen. Ved Hjælp af mægtige Damppumper er det lykkedes at tørlægge hele denne Polder, og der er derved indvunden omtrent 20,000 Hektarer (29 Tdr. Land dansk = ca. 16 H.) nyt Land for det hollandske Agerbrug. Det er med endnu større Forundring, at man hører om Bygningen af de nye, uhyre Sluseanlæg ved Zuidersøen, hvis ene Trediedel det nu er lykkedes Hollænderne at tørlægge. Disse Sluser; de over 1500 Meter lange Høfder og Bølgebrydere, som ere byggede ud i Havet; den store Kanal, der forbinder Amsterdam med Nordsøen, og den vældige Jernbanebro, som hviler paa 14 Piller med et Mellemrum af over 100 Meter mellem hver Pille og fører over Mørdiek og Hollandschdiek ved Dordrecht ere ikke alene alle beundringsværdige Ingeniørarbejder, men de ere ogsaa Vidnesbyrd om den stadige Kamp, Hollænderne føre mod Havet for at frarive det Jord at bygge paa og for at hævde, hvad de en Gang ere komne i Besiddelse af.

Je maintiendrai! staar der i Hollands Vaaben. Jeg haandhæver, hvad jeg har! Hele Hollands Historie er en Illustration til dette Valgsprog. Over en Trediedel af Hollands Territorium er taget ind fra Havet og ligger dybere end Havets Overflade. Det skulde altsaa ikke blot erobres fra Havet, men ogsaa beskyttes mod det. Diger, Sluser, Kanaler, Vandpumper vare Hollændernes Vaaben mod Fjenden. For den Enkelte var dette umuligt. Men Nøden lærte Hollænderne Sammenholdets, Enighedens Kunst. I Enighed og med Sammenholdets Styrke byggede man Diger og Kanaler; i Enighed udbedrede man dem, naar Stormfloden havde brudt dem igjennem. Det er vel ikke for meget sagt, at den Følelse af Enighed, der skabtes hos Hollænderne overfor et Digebrud, ogsaa lærte dem at være enige, naar de stode overfor andre Fjender end Havet.

* Atlantis (græsk); saaledes kaldte de Gamle en mystisk uhyre Ø i det atlantiske Hav, Vest for Afrika. Dette Sagn kjendtes allerede 600 Aar før Kristus.

Mon noget andet Folk kunde have ført en Uafhængighedskamp tilende, som Hollænderne gjorde det? Man elsker det højest, som har været En sværest at erobre. Aldrig har Historien vist større Exempler paa Fædrelandskjærlighed og Ofre end de, Hollænderne viste overfor den Jord, de gjennem Aarhundreders Kampe havde frarevet Havet, og som derfor var dem saa dyrebar, at de førte andre Aarhundreders Kampe for at bevare den mod andre indtrængende Fjender.

Hollænderne lærte ikke blot at erobre og forsvare Landet i Enighed. De lærte at bebygge og udnytte det. Hvilket Vidunder af Bygningskunst er ikke næsten hver større hollandsk By! Med uhyre Omkostninger og Besvær er gjennem Aarhundreder Bjælker og Stammer, hentede fra Norge og Finland, rammede ned i Jorden og anvendte som Underlag for Husene. Da i sin Tid Pæleormen optraadte og underminerede hele Kvarterer af de hollandske Byer ved at ødelægge de bærende Træstammer, stode Hollænderne her overfor en Fjende, der var endnu farligere end baade Havet og Spanierne. Alle Hollands Videnskabsmænd maatte i Enighed til Arbejdet for at finde et Middel mod denne frygtelige underjordiske Fjende, der usynlig anrettede sit Ødelæggelsesværk. Man fandt dette Middel deri, at man lod alle Pæle, der anvendtes ved Nybygninger, tæt beslaa med korte, tykke Søm med store, flade Hoveder. Det hjalp, og Hollænderne aandede igjen friere; Pæleormen var besejret; de Fjender, der truede Landets Frihed, vare borte; tilbage stod kun den gamle Fjende: Havet.

Men med Nutidens Maskiner til Hjælp frygtede Hollænderne det ikke længere. Nu nøjes man ikke med at forsvare sig imod det; man gaar hver Dag angrebsvis tilværks. De Hundrede Tusinde Vindmøller, der hidtil ere blevne anvendte til at pumpe Dæmningsvandet ud i Kanalerne, begynde mere og mere at afløses af Anlæg med Dampkraft. Digerne bygges ikke længere blot med Træstammer, Sten og Jordsække. Man bygger dem med Søsten og Cementblokke ligesom Høfderne og Bølgebryderne. Mange Steder i Byerne begynder man at bygge de nye Huse paa dybe med Cement udfyldte Brønde istedetfor paa Træstammer. Til Udpumpning af Vandet paa de Arealer, man tørlægger, benyttes nu mange Steder elektriske Maskiner. Kraften til disse Maskiner leveres af Snese af Vindmøller. Vindmøllernes Energi omsættes ved Hjælp af Dynamoer i elektrisk Kraft.

Denne Kamp har vedvaret i Aarhundreder; den vil vare Aarhundreder endnu. De sidste store Arbejder, som Haarlemer-Polderens Udtørring og Sluseanlæggene ved Zuidersøen, ere kun Led i den. Det er i Kampen mod Naturen, at Hollænderne og overhovedet hele den frisiske Race er bleven saa stærk og sejg. Den, som kjender den hollandske Folkekarakter, tvivler ikke om, at Hollænderne ogsaa i Fremtiden ville vide at haandhæve baade deres Land og deres Frihed saavel mod Havet som mod andre Ufredsmænd.

Sveriges Konference-Adresser.

Malmö: James P. Olson (Konferencepræsident), Ernest L. Swalberg og Nils Sandberg. Adr.: Kornettsgatan 9, Malmö.

Helsingborg: Hyrum E. Sandberg (Forstander) og Martin P. Okleberry. Adr.: Ronnowsgatan 21, Helsingborg.

Halmstad: N. A. Hanson (Forst.) Adr.: Väster 60, Littra B, Halmstad.

Ystad: Hans H. Hanson (Forst.) og Louis Anderson. Adr.: Västra Vallgatan 389 L, Ystad.

Kristianstad: Lorentz Pearson (Forst.), M. Wilford Poulson og John T. Johnson. Adr.: Västra Boulevarden 268 B, Kristianstad.

Kalmar: Peter Ingemanson (Forst.) og A. L. Larson. Adr.: Sparegatan 31, Kalmar.

Göteborg: Carl G. Youngberg (Konferencepræsident) og Joseph Fagergren. Adr.: Plantagegatan 15, Göteborg.

Sköfde: Otto J. Poulson og Niels R. Peterson. Adr.: Sköfde P. R.

Vingåker: Alberto Dalquist. Adr.: Nylund Vingåker.

Jönköping: C. J. Lundgren og John Peterson. Adr.: Kristinedal 7, Jönköping.

Västervik: Jos. M. Nielson og Julius Peterson. Adr.: Storgatan 21, Oskarshamn.

Norrköping: Alma G. Jacobson og John P. Johnson. Adr.: Nya Rådstugugatan 26, Norrköping.

Borås: J. David Larson. Adr.: Kyrkäng 2, Borås.

Stockholm: C. J. A. Lindquist (Konferencepræsident), Gustave L. Ohlson (Grensforstander), Adolph Z. Fjellström og Peter Nordquist. Adr.: Hornsgatan 80, Stockholm.

Eskilstuna: Oley Olson (Grensforstander), Josef F. Quist og Charles Erikson. Adr.: Sandbäcken 75, Nyfors, Eskilstuna.

Uppsala: Alfred B. Hellqvist (Forst.) og Carl F. Krantz. Adr.: Storgatan 26, 1 tr., Uppsala.

Örebro: Emanuel M. Ohlson (Forst.) og Gustaf Thomasson. Adr.: Drottninggatan 38 A, Örebro.

Wästerås: Peter A. Westman (Forst.), Lars Pearson og Peter B. Christenson. Adr.: Västgötagatan 3, Wästerås.

Dalarne: Olof E. Anderson (Forst.) og John S. Johnson, samt Carl A. Schurler, som har erholdt Tilladelse til for en Tid at virke blandt Slægtninge i Södermanland. Adr.: Stegelbacken, Smedjebacken.

Gottland: Elmer Johnson (Forst.) og Chas H. Norberg. Adr.: O. J. Petersons Filial, Wisby.

Wärmland: Chas Anderson (Forst.) og George Petterson. Adr.: Sundby 19, Karlstad.

Sundsvall: Aug. Erickson (Konferencepræsident), Franklin O. Hales (Grensforstander) og Svante J. Koevén. Adr.: Östermalm 39, Sundsvall.

Luleå: John B. Johnson (Forst.) og Edward A. Gustaveson. Adr.: Svartöstaden, Luleå.

Östersund: Andrew Johnson (Forst.) og Anthon E. Valentine. Adr.: Nybo, Fröjön, Östersund.

Gefle: John M. Leu (Forst.), Jos. U. Petterson og Axel B. C. Ohlson. Adr.: 3dje Tvärgatan 31, Gefle.

Hernösand: Petter W. Harrison (Forst.) og Robert Draper. Adr.: Holmgatan Nr. 9, Hernösand.

Carthage Fængsel.

Blandt Guds Folks mange sorgfulde Minder*
Carthage Fængsel staar fremmest som eet;
der en Blodplet paa Gulvet man finder —
Martyrblod af en Herrens Profet.
Der tre ædle Guds Mænd maatte bløde
som et Offer for Niddingers Nag;
uden Dom, uden Skyld eller Brøde,
men som Kæmper for Sandhedens Sag.

Som et Vidne om grufulde Dage
denne Bygning fremdeles vil staa;
men som Stat Illinois maa beklage,
at hin Skamplet vil aldrig forgaa.
Thi naar kommende Slægter skal høre
om Profetens Mission og hans Død,
vil til Carthage det Pilgrimme føre,
hvor Martyrernes Blod man udgød.

Da med Ærefrygt vil man betræde
dette Sted med hin blodige Plet —
som var Joseph og Hyrum tilstede —
disse Talsmænd for Sandhed og Ret.
Nu i Paradis Hvile de nyde,
men vi engang skal se dem igjen
med John Taylor, hvis Blod maatte flyde,
som Martyrernes trofaste Ven.

Ja, naar Jesus antager sit Rige,
som paa Jorden for ham er beredt,
da vil Josephs Navnkundighed stige
som den sidste Tids store Profet.
Man som saadan ham Hyldest vil yde;
man vil mindes hin grufulde Dag,
da i Carthage hans Blod maatte flyde
som et Offer for Sandhedens Sag.

Ephraim, Utah. C. C. A. Christensen.

* Kan synges til Melodien: „Joseph og hans Brødre" (Opera).

Indhold:

Udgivet og forlagt af Anthon L. Skanchy, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).